

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน

ที่ ๐๔ /๒๕๖๑

เรื่อง [REDACTED] กับพวกรวม ๓ คน อุทธรณ์คำสั่งเปรียบเทียบ
ของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ตามที่ [REDACTED] [REDACTED] ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจ
กระทำการแทนนิติบุคคล และ [REDACTED] อธิการกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล มีหนังสือ
ฉบับลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ยื่นอุทธรณ์กรณีอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานใช้อำนาจเปรียบเทียบปรับ
ในคดีเปรียบเทียบที่ ๙๘/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
มาตรา ๑๕๙ โดยอ้างเหตุว่าได้ชำระเงินค่าจ้างและค่าล่วงเวลาตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานให้แก่ลูกจ้างแล้ว
และค่าปรับมีอัตราสูงเกินไป ซึ่งอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เจ้าหน้าที่ผู้เปรียบเทียบได้พิจารณา
คำอุทธรณ์ดังกล่าวแล้ว เห็นว่าการเปรียบเทียบปรับดังกล่าว ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองที่สามารถอุทธรณ์ได้
จึงได้รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลมายังปลัดกระทรวงแรงงาน เพื่อประกอบการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๕
วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๔)
ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
มาตรา ๒๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบข้อ ๓๒ (๒) ของกฎกระทรวง
ว่าด้วยกลุ่มภารกิจ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ว่าด้วยกลุ่มภารกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๖
และคำสั่งกระทรวงแรงงาน ที่ ๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของ [REDACTED]
[REDACTED] ฉบับลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ คดีเปรียบเทียบ
ที่ ๙๘/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เจ้าหน้าที่ผู้เปรียบเทียบ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
และข้อกฎหมายแล้ว มีความเห็นดังนี้

เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ และวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙ [REDACTED]
และ [REDACTED] ได้ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
กรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ (สรข.๓ เดิม) ว่า [REDACTED] ซึ่งเป็นนายจ้างไม่จ่ายค่าจ้าง
และค่าล่วงเวลาให้ถูกต้องและตามกำหนดเวลาให้แก่ลูกจ้างผู้ร้อง พนักงานตรวจแรงงานได้สอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว
จึงมีคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ที่ ๔๖/๒๕๕๙
ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สั่งให้ [REDACTED] จ่ายค่าจ้างและค่าล่วงเวลา
ให้แก่ [REDACTED] จำนวน ๓๑,๐๘๐ บาท (สามหมื่นหนึ่งพันแปดสิบบาทถ้วน) และจ่ายให้แก่ [REDACTED]
จำนวน ๔๘,๗๐๑ บาท (สี่หมื่นแปดพันเจ็ดร้อยเอ็ดบาทถ้วน) ลูกจ้างผู้ร้อง โดยให้ปฏิบัติตามคำสั่งภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งหรือถือว่าได้ทราบคำสั่งแล้ว แต่ [REDACTED] ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

และไม่นำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวัน คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นที่สุด อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๕๙ วรรคหนึ่ง (๑)
เปรียบเทียบปรับ [REDACTED] [REDACTED] อธิบดีกรมการผู้มีอำนาจ
กระทำการแทนนิติบุคคล และ [REDACTED] กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล เป็นคดีเปรียบเทียบ
ที่ ๘๘/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยปรับ [REDACTED] และ [REDACTED]
[REDACTED] ในความผิดตามมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง (๑) เป็นเงินรายละ ๒๕,๐๐๐ บาท (สองหมื่นห้าพันบาทถ้วน) และให้ปรับ
[REDACTED] และ [REDACTED] กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล
ในความผิดตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสาม เป็นเงินรายละ ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาทถ้วน) รวมค่าปรับทั้งสิ้น
เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท (หกหมื่นบาทถ้วน) ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๓ ราย ทราบและได้รับหนังสือให้ไปพบเจ้าหน้าที่เพื่อชำระค่าปรับ
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แล้ว แต่ไม่ยอมชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนดทำให้คดีอาญาไม่เลิกกัน
ตามมาตรา ๑๕๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และมาตรา ๓๗ (๔) แห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาทั้ง ๓ ราย
ต่อพนักงานสอบสวนต่อไปแล้ว

การที่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เห็นว่า [REDACTED]
โดย [REDACTED] ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลในขณะนั้น ซึ่งเป็นนายจ้าง
ไม่จ่ายค่าจ้างและค่าล่วงเวลาให้แก่ [REDACTED] และ [REDACTED] ซึ่งเป็นลูกจ้างให้ถูกต้อง
และตามกำหนดเวลา อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งมีโทษทางอาญาดังระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๔ และเมื่อพนักงานตรวจแรงงานได้มีคำสั่ง ที่ ๔๖/๒๕๕๙
ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สั่งให้ [REDACTED] จ่ายค่าจ้างและค่าล่วงเวลา
ให้แก่ [REDACTED] จำนวน ๓๑,๐๘๐ บาท (สามหมื่นหนึ่งพันแปดสิบบาทถ้วน) และจ่ายให้แก่ [REDACTED]
จำนวน ๔๘,๗๐๑ บาท (สี่หมื่นแปดพันเจ็ดร้อยเอ็ดบาทถ้วน) ลูกจ้าง โดยให้ [REDACTED]
ปฏิบัติตามคำสั่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งหรือถือว่าได้ทราบคำสั่งแล้ว แต่ [REDACTED]
[REDACTED] ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานตามมาตรา ๑๒๔ วรรคสาม
ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๑
วรรคสอง กรณีการกระทำผิดทั้งสองกรณีดังกล่าว ซึ่ง [REDACTED]
ในฐานะอดีตกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล และ [REDACTED] ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจ
กระทำการแทนนิติบุคคล เป็นความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร และอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบได้ เมื่อกรมสวัสดิการ
และคุ้มครองแรงงานมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๓ ราย ชำระค่าปรับอันเนื่องมาจากการกระทำความผิด
ตามข้อหาที่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานกล่าวหา หากไม่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบจะดำเนินคดี
ตามกฎหมายต่อไป เป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๑๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
หากผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบให้ถือว่าคดีอาญาลегitimacyตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗ (๔) หากผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้ว
ไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาให้ดำเนินคดีต่อไป มูลเหตุแห่งการใช้อำนาจเปรียบเทียบจึงเป็นกรณีที่อธิบดี
กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานดำเนินการตามขั้นตอนที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบกับ
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้อำนาจไว้ จึงเป็นเรื่องการดำเนินงานตาม
กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองพ.ศ. ๒๕๓๙

มาตรา ๔ (๘) อีกทั้งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่มีบทบัญญัติให้อุทธรณ์การเปรียบเทียบของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๓ ราย จึงไม่สามารถยื่นอุทธรณ์การใช้อำนาจเปรียบเทียบปรับของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ ทั้ง ๓ ราย ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการพิจารณาอุทธรณ์ต่อไป

ด้วยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเหตุผลข้างต้น เห็นว่า คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] และ [REDACTED] เป็นการอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่รับอุทธรณ์ของ [REDACTED] ในฐานะอดีตกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล และ [REDACTED] ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลไว้พิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๔) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบข้อ ๓๒ (๒) ของกฎกระทรวง ว่าด้วยกลุ่มภารกิจ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ว่าด้วยกลุ่มภารกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ และคำสั่งกระทรวงแรงงาน ที่ ๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของ [REDACTED] และ [REDACTED]

วินิจฉัย ณ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

(นายวรานนท์ ปิติวรรณ)

รองปลัดกระทรวงแรงงาน

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน